

[Henry Christensen.]

minister, der sagde det på den måde: vel, der er en risiko ved alting, der er også en risiko ved at trække vejret, men der er større risiko ved at lade være. Jeg tror også, der er den største risiko for folketinget som helhed, hvis vi ender med at lade det ligge for lang tid endnu. Jeg opfordrer altså stærkt til, at man viser vilje til at sætte alt det arbejde ind på dette område, som er så væsentligt også for baggrunden for det, vi her drøfter.

Hvis man ville gå ind i en medvirken til at sanere disse årsager, tror jeg, vi ville få et meget bedre hold på den fremtidige økonomiske udvikling i vort samfund, der står med så store muligheder; så ville vi også slippe for eller vikle os ud af forudsætningerne for at skulle opretholde en så stærk kreditstramning som den, vi nu har haft. Det er jo en kreditstramning, der er foranlediget af den udvikling, der er gået forud, og jeg tror ikke, nogen har bestridt nødvendigheden af kreditstramningen, da den blev gennemført; jeg tror heller ikke, nogen har bestridt, at kreditstramningen har bidraget til at skabe en vis balance på væsentlige punkter i det økonomiske liv; men det står da lige så klart, at kreditstramningen, jo længere og jo voldsommere den fortsætter, vil medføre meget ubehagelige virkninger for dansk erhvervsliv, for udbygningen af vort samfund, og at det derfor er en væsentlig ting at vikle os ud af denne kreditstramning.

Jeg har lagt mærke til, at man fra socialdemokratisk side har været tilbøjelig til igennem et stykke tid at mene, at det, som man måske i særlig grad skulle søge at begrænse væksten i, var de private investeringer, erhvervslivets investeringer, fordi de var vokset stærkt. Man har yderligere haft den begrundelse, at dette kunne man gøre så meget desto mere, som der nu ikke var ledig arbejdskraft, som man skulle skabe ny investering for. Jeg tror, det er et fejlsyn, man har anlagt her. Jeg tror, det er det omvendte, der i virkelig-

heden er situationen. Jeg tror i høj grad, at den omstændighed, at vi har knaphed på arbejdskraft, skaber et stort behov mange steder i erhvervslivet for en yderligere investering for at sikre produktionen og produktiviteten højest muligt med den arbejdskraft, den for knappe arbejdskraft, der er til rådighed. Jeg tror videre, at det vil være et fejlsyn, hvis vi bygger vor opfattelse på den betragtning, at vi nu kan dæmpe erhvervslivets investeringsudvikling. Jeg tror, at den fortsatte stærke tekniske udvikling, der finder sted, gør, at dansk erhvervsliv må være indstillet på, at også her skal investeringstakten fortsætte væsentligt i fremtiden, hvis vi skal være sikre på, at dansk erhvervsliv kan opretholde sin konkurrencedygtighed over for det udland, hvis fortsatte investeringer jo stadig væk sker i et stigende tempo.

Derfor er det ud fra mange hensyn klart, at dette land har brug for, at opsparingen kan vokse, at den naturlige baggrund for lempelsen i kreditten kan blive etableret. Socialdemokratiets opfattelse er øjensynlig den principielle, at dette sker bedst muligt ved, at vi fortsætter vejen med den øgede statsopsparing. Efter vor opfattelse har dette for ofte vist sig at føre dels til en inflatorisk udvikling, dels til en for stærk fristelse i det krav, man måtte stille til en ansvarlig regering om afbalancering også af det offentlige udgiftsbudget.

I venstre har vi derfor den opfattelse, at hvis man ville gå ind på en løsning af årsagerne, som jeg her har talt om, ville gå ind på at virke for at få disse ting bragt til en klaring, således at vi herved skabte en stærkere indre sundhed i vor økonomi, så var der meget mere mening i at søge den private opsparing fremmet hurtigst og bedst muligt. Det er klart, at vi har det helt åbenbare ønske at lægge tingene til rette således, at den private opsparing kan vokse tilstrækkeligt på et naturligt grundlag. Det, som nok i stor udstrækning har været gift for den private opsparing, har jo været den stærke inflatoriske udvik-